

El «sex-appeal» de la claredat

«Poc revelarà una campanya que serà més un parèntesi per autoafirmar-se en posicionaments irreconciliables que no pas un àgora per plantejar desllorigadors»

Claredat. La demanda és tan senzilla com complexa en temps en què hi ha més política als tribunals que a les cambres parlamentàries i quan, més enllà de les togues, la màxima fita ha estat la d'aconseguir establir un diàleg de sords. Que Espanya afronti una campanya amb presos polítics com a candidats és la prova de com el conflicte amb Catalunya seguirà a l'epicentre del mandat. L'elefant hi és i hi serà per molt que hi hagi qui intenti fer veure que el pot apartar per evitar punxar-se en l'esbarzer i prendre mal a les urnes. Passat el 28 d'abril, el paquiderm no només seguirà sent el mateix, sinó que s'haurà plantat al Congrés. Com desfer el camí de la judicialització i encarrilar una sortida política al conflicte serà la gota malaia que anirà fent forat a la legislatura.

Poc sembla que revelarà una campanya que serà més un parèntesi per autoafirmar-se en els posicionaments irreconciliables de partida que no pas un àgora per plantejar desllorigadors. Una radiografia ràpida de la situació: l'Espanya plurinacional de Pedro Sánchez està desapareguda i el model territorial dels socialistes està intencionadament desdibuixat per moure's en l'ambivalència pensant en pactes postelectorals; Pablo Iglesias defensa un referèndum amb tres respostes però evita situar-lo com a condició imprescindible per a una entesa de govern; els comuns vacil·len ara entre una votació binària o adaptar-se a la de Podem i l'independentisme és víctima d'una polifonia i de contradiccions a l'hora d'aclarir quin serà el seu objectiu de legislatura al Congrés més enllà de la denúncia de la repressió. Per contra, només aquells que basen el seu projecte en laminar l'autogovern de Catalunya parlen més clar que mai. No queda cap ombra de dubte sobre què pretenen fer PP, Ciutadans i Vox. Si alguna cosa fan és parlar sense pèls a la llengua.

El ciutadà ha de ser exigent amb els representants polítics i el vot és la seva gran arma fiscalitzadora. Els partits haurien de ser respectuosos també amb aquesta condició i no utilitzar la confusió en benefici partidista. És una lògica aplicable a totes les candidatures, també a les independentistes. Val a dir que, en aquest camp, la llista de Front Republicà que encapçala Albano Dante Fachin ja ha deixat clar que el seu objectiu és anar a bloquejar el Congrés i, en paraules del número cinc, Roger Español, atiar el "com pitjor, millor" per intentar fer reaccionar el moviment (<https://www.naciodigital.cat/noticia/176704/roger/espanol/pitjor/millor/es/unic/queda>). Però quin és el paper que pensen exercir ERC i Junts per Catalunya, les dues candidatures que tenen garantida la representació?

Denunciar els empresonaments, els drets vulnerats i el risc d'involució és tan necessari com imprescindible és tenir un projecte viable per saber en quin terreny es pretén situar el diàleg que assegurin que volen amb el govern espanyol. La primera pregunta a respondre és si s'està disposat, o no, a invertir Pedro Sánchez sense que aquest es comprometi a la celebració d'un referèndum. De la mateixa manera, clar està, que els socialistes hauran d'aclarir si la seva prioritat per a Espanya és un govern amb un projecte d'esquerres o bé un que, per no dependre dels vots independentistes, adopti sense recança tints de dreta liberal. Però si, com l'entorn de Sánchez preveu, el pla passa per l'aliança amb Podem i les formacions sobiranistes, trencar el bloqueig serà clau perquè la legislatura no torni a embarrancar.

És probable que això impliqui assumir contradiccions a totes bandes i admetre que les línies vermelles són lloses que traccionen en sentit contrari. Admetre-ho implica valentia i és també un exercici de claredat, com ho és reconèixer que quan i com serà la resolució del conflicte entre Catalunya i Espanya no ho sap a hores d'ara ningú. La honestedat sempre cotitza a l'alça, malgrat que sovint no sigui tan atractiva per reclamar el vot. El gran drama de la claredat,

especialment en campanya, és aquest: que el seu *sex-appeal* de cara a les urnes és escàs.